

Araucarie araucara

LESEM ŽIJÍCÍCH ZKAMENĚLIN

Jihoamerický stát Chile má nádhernou a rozmanitou přírodu: po kotníky v bahně jsem se brodil deštým pralesem Národního parku Pumalín; s kovovými mačkami na nohou jsem zápasil s ledovými plotnami třítisícových vrcholů (ne)vyhaslých sopek; s vyschlým hrdlem a prachem vířícím kolem při každém došlápnutí mých botsek jsem překonával vyprahlé pouště. Čas se ovšem nachýlil a já jsem zatoužil po změně: mé srdce, rozuměj žaludek, zatoužilo po dobrém argentinském jídle. V síle této touhy jsem se postavil na silnici směřující na východ, do největší španělsky mluvící země na světě.

Kogna dlouhozobý

Nemusel jsem ani dlouho čekat a zastavila mi rodinka jedoucí do Buenos Aires, hlavního města Argentiny. Cesta vedla oblastí zvané Siete Lagos, tedy Sedm jezer, byť jich bylo mnohem více. Silnice, po které jsme jeli, byla vytesána do skal a kopírovala břehy jezer. Jeli jsme pomalu a užívali si proměnlivou a stále překvapující krásu jezer.

Čas setkání, čas loučení

Navečer rodinka zastavila v horském středisku San Martin de Los Andes a na ohýnku si udělali klasické argentinské jídlo choripán, kterým mě bohatě pohostili. Šlo o sendvič z klobásek chorizo s omáčkou chimichurri. Uměli docela solidně anglicky a příjemně jsme se pobavili. Pohostinnost lidí v Jižní Americe je legendární a poutník se v těchto oblastech nikdy nemusí bát hladovění. Všem bych doporučoval na čas opustit Evropu a poznat i jiné kultury: věřte mi, že zpátky se vrátíte proměnění. Brzo ráno, ještě před svítáním, jsem si vyběhl na místní vyhlídku; bohužel jsem se nestihl vrátit včas a moji noví přátelé již odjeli. Radost ze setkání s novými lidmi a smutek z loučení jsou nedílnou součástí života poutníka.

Domov

Pokračoval jsem stopem dál až k termálním lázním Termas De Lahuen. V průvodci jsem si přečetl, že za vstup se platí 1 dolar a na žhavou vodu jsem se už docela těšil. Ale už z dálky bylo vidět, že lázně jsou luxusně opraveny, všechno bylo ve dřevě, a tak jsem

se ani nepodivil bráně s cedulí, na které stálo, že vstup je za 100 dolarů. Smutně jsem pokrčil rameny, takovou částku bych za vykoupení nikdy nedal, to si radši skočím do jezera Carilafquen, u kterého jsem našel pěkné místo na přenocování. Opekl jsem si zbytek klobásek a zalezl do spacáku. Připadal jsem si jako doma: cikády cvrkaly, nad hladinou létaly pestrobarevné vážky, stromy kolem byly obyčejné listnáče. S myšlenkou na domov jsem pomalu klesl pod hladinu spánku.

Listy araukarie a na oválné fotografii vpravo jsou její plody.

Opičí strom

Druhý den jsem vyrazil nahoru směrem k hranicím s Chile, užíval jsem si bambusem podrostlý smíšený les, jemuž dominovaly vysoké kmeny stromu Araucaria araucana, česky blahočet čilský. Je to moc zajímavý strom, kterému se také říká Monkey puzzle tree, tedy Strom, který je hádankou pro opice. Toto zvláštní pojmenování se traduje od roku 1850, kdy Sir William Molesworth, jenž jeden dovezený strom pěstoval ve své soukromé zahradě v jihozápadní Anglii, jej ukazoval svým přátelům. Byla to jedna z prvních araukarií na evropském kontinentu a přátelé zmíněného lorda takový strom

Kostelíček San Cabao

nikdy neviděli. Protože je celý porostlý ostrými a špičatými lístky ve tvaru trojúhelníku, napadlo jednoho z mužů, že i pro opici by šplhání po tomto stromě bylo docela hádankou. Protože v té době ještě neměl své oficiální pojmenování, „opičí hádanka“ se velice rychle se vžila.

Dlouhé krky

Araucarie se na planetě poprvé objevila v době před dvěma miliony let a tehdy byla masivně rozšířena na jižní i severní polokouli. Někteří vědci se domnívají, že kvůli araukariím a podobným stromům dorůstajícím až do výšky 40 metrů, se vytvarovaly dlouhé krky některých dinosaurů. Na prostá většina fauny z té doby vyhnula, případně zkameněla, ale araukarie se ze záhadného důvodu vyhnu-la všem vlnám vymírání a je tu stále s námi. Podobným rostlinám nebo živočichům se říká živoucí zkamenělina a patří mezi ně například i latimérie podivná žijící v hlubinách oceánů.

Dary z nebe

Araucarii v přežití nejspíše pomohla její dlouhověkost: dožívá se totiž věku až tisíc let a strom, který byl tak kreativně pojmenován, stále stojí na svém místě. Od té doby

Oblast Sedmi jezer v Argentíně

se stal oblíbenou okrasou parků a můžete ho nalézt i v Česku. Plodí veliké množství oříšků chutnající podobně jako piniové. Díky nim původní obyvatelé, zvaní Mapučové, přeživali zimu, a i já, chudý poutník, podobně jako Izrael putující na poušti, jsem s vděčností přijímal dary spadlé z nebe.

Jezero Paimun

Druhý den jsem pokračoval k jezeru Paimun, odkud je nádherný výhled na jižní stranu vulkánu Lanin pokrytou bílým ledovcem. Všude běhalo spousta blyštivě zelených ještěrek hbitě uhýbajících před mými kroky. K večeru jsem se opět usídlil na pláži jezera, nad kterým poletoval šedočerný ledňáček se zářivě oranžovým bříškem. Bohužel všudypřítomní rybáři ho vyplašili a on mi zmizel z očí.

Harmonie života

Druhý den ráno jsem cestou objevil místní farmu a koupil si tam chleba, sýr a uzené vepřové. Obsluhovala mě nádherná farmářka se sametově černými očima. Všude panoval klid, farmu obklopovala nádherná příroda; cítím jsem, jak mnou prostupuje všude přítomná harmonie. Závídel jsem farmáře její styl života a říkal jsem si, že tady bych jednou mohl zakotvit a prožít zbytek života. S rozjitřeným srdcem jsem pokračoval dál až k průlivu mezi Lago Paimun a Lago Huechulafquen. Převozníkem byl farmář a na přívozu se mnou se vezlo i několik ovcí, pes, dva koně a kráva. Bylo nádherné počasí, nad vodou poletovali syté zelení papoušci a tomu všemu kraloval majestátní vrchol vulkánu Lanin.

Neděle Vzkříšení

Byla zrovna velikonoční neděle a na druhé straně průlivu v malinkatém kostelíčku San Cabao se slavila neděle Vzkříšení. Všichni byli nádherně oblečeni: ženy měly široké barevné sukně s bílým lemováním, muži byli oblečeni do bílých košil, černých vestiček a jako doplněk měli všichni na krku barevné šátky. Ve svém zaprášeném oblečení poutníka jsem si mezi nimi připadal jako vagabund. Mnoho lidí se nevešlo do kostela a stáli venku na trávě. S radostí jsem se k nim připojil a prožil s nimi slavnost Kristova Vzkříšení. Ačkoliv jsem nerozuměl ani slovo, s vděčností jsem děkoval Bohu za vše dobré, co jsem mohl zatím prožít.

Dulche de leche

Druhý jsem autobusem pokračoval do města Junin de los Andes, kde jsem si koupil kilové balení argentinské sladkosti dulce de leche. Jedná se o mléčný karamel, který se dá jak mazat na chleba, tak i mlsat lžičkou. Ačkoliv nejsem velký příznivec sladkých jídel, už dlouho jsem neměl nic podobného a s velkou radostí jsem ponořil prst hluboko do otevřené plechovky.

Kouzelná babička

Večer jsem dojel až do chilského města Pucónu, které je výchozím místem k cestě na vulkán Villarrica. Jedná se o turistické město a všechny hotely a penziony byly extrémně předražené. Už jsem se chystal, že zalezu někam do lesa, když jsem narazil na kouzelnou babičku nabízející levné ubytování. Druhý den jsem jenom odpočíval, koupal jsem se v jezeře a kupoval zásoby na výstup na vulkán. Předpověď byla mizerná, radši jsem všeho koupil víc, kdyžbych někde uvízl. Dobře jsem se vyspal a brzo ráno se svítáním jsem už stál na cestě a mířil na vrchol. O tom ale až v příštím článku.

Petr Čánský

Na tuhle horu vylezu. Ale až v příštím díle.

Povídají si dva tatínci:
„Jámámnejraději, kdyžmajídětiprázdny.“
„Proč? To ti nevdá, že doma nemáte klid?“
„To sice nemáme, ale hlavně nemusím dělat domácí úkoly.“

Foto: wemmm, EduSalgado, Michele - Adobe stock; Petr Čánský(4)